

Tarinoiden voima -työskentely / Sopii soveltaen myös rippikouluun

Valmistautuminen:

- Monista lopussa olevat viiden erilaisen, eri ikäisen ihmisen tarina, jaettavaksi pienryhmille
- Katso valmiiksi PowerPointille laitettut kuvat ihmisistä. Näitä tarvitaan koontivaiheessa. Koonti voidaan toteuttaa myös ilman PowerPointia
- Ohjaajalle paperia ja kynä

Työskentelyn kulku:

Jokaisen oma elämäntarinani on kiinnostava ja ainutlaatuinen. Toisten ja omista tarinoista voi esim. oppia uutta, saada vertaistukea, lohdutusta tai iloa. Haluamme lukea ja jakaa tarinoita.

Lämmittely:

Kirjoitetaan yhdessä tarina. Ohjaaja aloittaa sanomalla yhden sanan (minkä tahansa), seuraava sanoo seuraavan sanan jne. Joku voi sanoa ”pilkku” tai ”piste”. Riippuen osallistujamäärästä käydään 1-3 kierrosta, kunnes tarina on valmis.

Ohjaaja kirjaa kertomusta sana kerrallaan ylös sen mukaan, mitä ryhmäläiset sanovat. Lopuksi kertomus luetaan.

Pariporina:

- Miksi tarinat kiinnostavat?
- Millaisia tarinoita haluat kuulla muilta?
- Millaisia tarinoita kerrot itsestäsi?

Yhteisesti kootaan muutama kommentti.

Ryhmätehtävä:

Muodostakaa viisi ryhmää. Pyydä ryhmiä olemaan koolla välimatkan päässä muista ryhmistä.

Ohjaaja jakaa jokaiselle ryhmälle yhden tarinamonisteen. Anna aikaa 10-15 min. lukea tarina ja miettiä kysymyksiä.

Tehtävän purku:

Katsotaan PowerPointilta kuva kunkin ryhmän henkilöstä.

Ryhmät kertovat omin sanoin, mikä tarinassa kosketti ja miksi. Mitä opitte?

Esittäkää myös yhden ryhmän jäsenen ja oman tarinanne henkilön kohtaaminen näkökulmasta, mitä haluatte sanoa toisillenne.

Kysymykset ryhmille tarinan kera:

- Millainen kuva muodostui tarinanne henkilöstä?
- Mikä kosketti?
- Mistä haluaisitte kuulla lisää?
- Mitkä asiat tulivat lähelle omaa elämääne?
- Mitä opitte?
- Mitä haluaisitte sanoa henkilölle kohdatessanne?

TARINA I.

Abanoub, 17 v. lukiolainen Egypti

Tulen ortodoksikristitystä perheestä. Minulla on kolme sisarusta. Äiti hoitaa kotia ja isäni on yrittäjä. Kävin ala- ja yläkoulun kristillisessä koulussa Kairossa. Nyt minulla on lukiossa viimeinen vuosi menossa. Haaveilen lakiopinnoista, mutta opiskelemaan on todella vaikea päästä.

Käyn joskus edellisessä koulussa tapaamassa entisiä opettajiani. Koulu on minulle yhä rakas paikka. Seitsemännellä luokalla olin vakavasti sairas, jokin virus lähes halvaannutti minut. Sairaus haittasi koulunkäyntiäni pahasti. Tällöin opettaja tuli meille kotiin auttamaan, jotta pystyin osallistumaan kokeisiin. Rehtori kävi jopa katsomassa minua sairaalassa. Hän oli minulle kuin äiti. Tämä on aivan poikkeuksellista Egyptissä. Tavallisessa koulussa oppilas on vain numero eikä opettaja ole valmis tekemään mitään extraa hänen tukemisekseen.

Toimin seurakunnassani vapaaehtoisena avustajana perjantain messussa. Olen mukana myös raamattupiirissä messun jälkeen. Vietän yleensä koko perjantain kirkolla, opiskelemme ja pelaamme futista. Usein meillä on myös futisturnauksia kirkolla. Seurakunnassa minun ikäryhmässäni on satoja nuoria. Koulun loma-aikoina seurakunta tarjoaa nuorille esimerkiksi raamatunopintokerhoja ja retkiä luostareihin. Setäni on munkkina Pyhän Antoniuksen luostarissa, joten olen miettinyt myös kirkollista uraa itsellenikin.

Kesälomalla olen hyvin kiireinen auttaessani isää kuljetusyrityksessä. En ansaitse rahaa itselleni vaan rahat menevät isälle. Näin rakennamme yhdessä perheemme taloutta. Autan yrityksen paperitöissä, organisoin matkaohjelmia ja toimin kuljettajan apuna, jotta hän löytää oikean tien oikeaan osoitteeseen. Minulla on paljon vastuuta. Egyptissä on normaali käytäntö, että lapsi auttaa

vanhempiaan perheen yhteisessä yrityksessä. Kun lähdän opiskelemaan, perhe maksaa koulutukseni. Elämäni tärkeimpiä asioita, voiman lähteitani ovat usko, vanhemmat ja sisarukset.

Koen, että meillä nuorilla ei ole tarpeeksi aikaa hengelliselle keskittymiselle ja yhdessäololle ystävien kanssa. Perjantai on viikon paras päivä, koska silloin voi keskittyä hengellisiin asioihin ja saan viettää aikaa ystävien kanssa kirkolla. Muulloin on tehtävä työtä ja ansaittava rahaa omaa tulevaisuutta varten.

Iltaisin yritän ehtiä lukemaan Raamattua ja rukoilemaan, mutta välillä en ehdi tai jaksa. Joka kesän lopussa menen Pyhän Antoniuksen luostariin hiljentymään, viettämään omaa hengellistä retiriittiani. Se antaa minulle sisäisen rauhan. Tämä ei ole kovin tyypillistä nuorille. Jotkut tekevät samaa. Kaikki riippuu siitä, miten sinut ihminen on itsensä ja hiljaa olemisen kanssa.

Sain ensimmäisen oman Raamattuni koulussa. Se oli Piipaseuralta saamani kirja, joka minulla on yhä. Se oli suuri tapahtuma. Alleviivasin minulle tärkeitä raamatunkohtia. Tällä hetkellä rakkain raamatunkohtani on Jeesuksen sanat: ”Älkää peljätkö”. Ne muistuttavat siitä, miten Jeesus on aina minun kanssani, myös vaikeina aikoina. Hän opettaa minua myös vaikeuksien kautta. Raamattu on elämäni opas. Haluan seurata Jeesusta. Hän on esikuvani.

Unelmoin että pystyisin opiskelemaan esimerkiksi Ranskassa ja suorittamaan tutkinnon siellä. Rakastan Egyptiä, mutta haluaisin nähdä ja kokea elämää kotimaani ulkopuolella.

- Millainen kuva muodostui tarinanne henkilöstä?
- Mikä kosketti?
- Mistä haluaisitte kuulla lisää?
- Mitkä asiat tulivat lähelle omaa elämää?
- Mitä opitte?
- Mitä haluaisitte sanoa henkilölle kohdatessanne? Valmistautukaa esittämään kohtaaminen ryhmätöiden purkuvaiheessa. Muutaman lauseen dialogi riittää.

TARINA 2.

Mariam, 27-vuotias musiikin opettaja, Egypti

Asun vanhempieni ja kahden sisareni kanssa. Perheeni tuki minua opiskelemaan ja suorittamaan tutkinnon lakiopinnoista. Opiskelin myös musiikkia, joten työskentelen musiikin opettajana. Soittimeni on sähköurut. Opetan musiikkia myös sisarelleni.

Tavalliseen arkeeni kuuluu säännöllinen messussa käynti. Kuulun kopti-ortodoksiseen kirkkoon. Opetan musiikkia kirkossa eri ryhmille, kuten kuoroille, opetan koulussa ja annan yksityisiä soittotunteja kotona. Lisäksi toimin vapaaehtoistyössä seurakunnassani. Kun minulla on aikaa, harjoittelen soittamista. Vietän aikaa myös tietokoneella.

Tänään tulin sisareni kanssa kirkkoon Kairon laidalle, koska kuulin, että Pipliaseura myy tänään Megavoiceraamatunkuuntelulaitteita sokeille. Ostin kuuntelulaitteen ja olen innoissani siitä. Kun laitteen käyttöohjeet selostettiin, sisareni äänitti ne. Perehdymme ohjeisiin yhdessä kotona.

Raamattu on minulle erittäin rakas, se merkitsee minulle koko elämää. Ennen tätä uutta laitetta, olen kuunnellut Raamattua äänitteiltä ja tietokoneelta.

Minulle rakas raamatunkohta on: ”Veljeni, pitäkää pelkkänä ilona niitä koettelemuksia, joihin joudutte. Tehän tiedätte, että kun uskonne selviytyy koetuksesta, tämä kasvattaa teissä kestävyyttä.” (Jaak.1:2-3) Raamatunlause lohduttaa minua. Jumala tukee minua ja auttaa läpi vaikeuksien.

Näköni on aina ollut huono. Vasemman silmäni verkkokalvo oli rappeutunut ja oikean silmän näkökyky heikko. Minulle tehtiin silmäleikkaus, joka epäonnistui. Sitten jälkeen toinen silmä poistettiin kokonaan ja korvattiin silmäproteesilla. Sokeuduin siis täysin.

Kairossa sokealle ihmiselle haasteita aiheuttaa liikkuminen julkisissa kulkuneuvoissa. Kun perheenjäseneni ovat kiireisiä, eivätkä ehdi auttaa minua, en pääse kotoani liikkumaan, kuten haluaisin. Kaduilla kohtaan tönimistä ja pilkkaa. Lisäksi kadut ja kujat ovat näkövammaisille turvattomia ja vaikea kulkea epätasaisuuden, kuoppien, kivien ja reikien vuoksi eikä meillä ole kunnollisia jalkakäytäviä.

Tulevaisuudelta toivon rauhaa ja turvallisuutta maahamme. Haluan myös kehittyä niissä palvelutehtävissä, joita minulla on seurakunnassani.

Koen eläväni normaalia elämää. En pyytele anteeksi olemassaoloani sokeuteni vuoksi. Elän pää pystyssä. Olen iloinen ihminen. Koen, että minulla on rauha sydämessäni. Rauha ja ilo eivät ole lähtöisin minusta itsestäni, vaan Jumala on antanut ne minulle.

Haastattelun loppuksi Mariam kokeilee Megavoice -laitetta ja saa sen näppärästi sormillaan tunnustellen toimimaan. Hän siirtyy helposti Psalmeista I. Mooseksenkirjaan ja sieltä Uuteen testamenttiin. ”Hienoa, iloitsen tästä laitteesta,” Mariam sanoo.

- Millainen kuva muodostui tarinanne henkilöstä?
- Mikä kosketti?
- Mistä haluaisitte kuulla lisää?
- Mitkä asiat tulivat lähelle omaa elämäänne?
- Mitä opitte?
- Mitä haluaisitte sanoa henkilölle kohdatessanne? Valmistautukaa esittämään kohtaaminen ryhmätöiden purkuvaiheessa. Muutaman lauseen dialogi riittää.

TARINA 3.

Daisy, 60 v. myyjä Raamattukaupassa, Israel

– Olin 12-vuotias, kun vanhempani päättivät muuttaa perheemme Intiasta Israeliin. Meitä lapsia oli kuusi sisarusta, Daisy kertoo. Hän työskentelee myyjänä Israelin Piipiaseuran Raamattukaupassa Tel Avivissa.

– Ollessani yli 20-vuotias tapasin kristityn miehen, menimme naimisiin. Joidenkin vuosien myötä minäkin käännyin kristityksi. Se ei ollut helppo prosessi, mutta vakuutuin Kristuksesta. Saimme neljä lasta, joille kaikille olen antanut kristillisen kasvatuksen. Avioliittoni ajautui vaikeuksiin ja erosimme. Kaikki lapsemme ovat jo aikuisia ja jokainen heistä palvelee Jeesusta omalla paikallaan.

Tulin Raamattukauppaan töihin ensin vapaaehtoisena. Jännitin aluksi, miten selviän. Toivoin ettei kukaan asiakas eksyisi kauppaan sinä aikana, kun tuurasin kaupan varsinainen hoitaja oli poissa. Asiakkaita tuli ja minä selvisin hyvin. Työskentelin vapaaehtoisena kolme vuotta ja palkattuna työntekijänä on kulunut jo 23 vuotta.

Tunnen ihmisiä, jotka ovat tulleet uskoon Raamattukaupan välityksellä. Eräs heistä, **Suzie**, on minulle erityisen läheinen. Tämä nuori nainen tuli kauppaan ostamaan Raamattua. Juttelimme kolme tuntia. Hänellä oli valtavasti Jeesukseen liittyviä kysymyksiä. Kuukausia myöhemmin poikani esitteli minulle kristityn tyttöystävänsä. Yllätyksekseni tyttöystävä oli juuri tuo Raamatun ostanut nuori nainen. Nyt he ovat olleet naimisissa jo yli 10 vuotta. Kaikki alkoi tuosta kohtauksesta Raamattukaupassa.

Koen työni hyvin merkitykselliseksi. Se on paljon enemmän kuin tavaroiden ja kirjojen myymistä. Tärkeintä on ihmisten kohtaaminen ja keskustelu. Usein kerron, millainen tie minulla oli Jeesuksen seuraajaksi.

Daisyn vanhemmat olivat hyvin tiukkoja juutalaisia. Heille oli tärkeää, etteivät perheenjäsenet olleet muunuskoisten kanssa missään tekemisissä.

– Asuimme Mumbain lähistöllä. Kun Israelin valtio perustettiin, vanhempani riemuitsivat: ”Vihdoin meillä on oma, juutalaisille kuuluva maa, johon me muutamme.” Erityisesti 1950- ja -60-luvuilla Intiasta muutti paljon juutalaisia Israeliin.

Daisyn tie kristityksi vei vuosia ja merkitsi uhrauksia. – Solmiessani avioliiton kristityn miehen kanssa, minusta tuli ”kuollut tytär” vanhemmilleni. Kun käännyin kristityksi, perheeni katkaisi täysin suhteensa minuun. Omat lapseni eivät ole koskaan tavanneet isovanhempiaan, tätejään tai setiään. Jopa vanhempieni hautajaisissa seisoin ulkopuolella eikä kukaan puhunut kanssani sanaakaan.

Vaikka sukuni hylkäsi minut, tiesin tehneeni oikeita asioita enkä perääntynyt. Kristityt ystäväni tukivat minua. Seurakunnasta tuli ”uusi sukuni”, joka kantoi minua ja perhettäni kaikessa. Yhä edelleen seurakunta merkitsee minulle perhettä. Kokoonnumme kirkolle lauantaisin jumalanpalvelukseen ja yhteiselle aterialle.

- Millainen kuva muodostui tarinanne henkilöstä?
- Mikä kosketti?
- Mistä haluaisitte kuulla lisää?
- Mitkä asiat tulivat lähelle omaa elämääne?
- Mitä opitte?
- Mitä haluaisitte sanoa henkilölle kohdatessanne? Valmistautukaa esittämään kohtaaminen ryhmätöiden purkuvaiheessa. Muutaman lauseen dialogi riittää.

TARINA 4.

Nardine, 35 v. lääkäri Nasaret, Arabi-Israel

– Perheeni kuuluvat aviomies ja 4-vuotias tytär. Isäni toimii Haifassa baptistiseurakunnan pappina. Olen siis itsekin jo lapsesta asti osallistunut kirkon toimintaan. Myös oma perheeni on baptisteja,

Osallistuimme tänään Arabi-Israelin Piipiaseuran perhepäivään. Kun kuulimme tapahtumasta, ohjelma vaikutti mielenkiintoiselta ja tuoreelta, joten päätimme mieheni kanssa lähteä mukaan.

Koen, että kannatti tulla. Päivä oli innostava ja antoi uusia, tuoreita ajatuksia kristillisiin avioliitto- ja perheasioihin. Työpajassa kiteytyi päivän anti. Tuntui hyvältä pohtia naisten kesken perheen asioita meille annettujen teemojen pohjalta. Miehet pohtivat samoja asioita omassa pajassaan, joten toivottavasti me käymme mieheni kanssa jälkeenpäin asioita yhdessä läpi.

Meillä on myös ollut hauskaa ja rentouttavaa yhdessäoloa. Iloitsen, että mieheni ja lapseni lähtivät mukaan. Aiemmin mieheni ei ole lähtenyt mukaan perheseminaareihin. Koin yhdessäolon perheenä valtavan tärkeäksi.

Perheemme arki on hyvin stressaavaa. Uskon että jokainen israelilainen perhe yhtyy tähän. Lääkärinä teen pitkiä työpäiviä, samoin mieheni omassa työssään. Tyttäreemme joutuu olemaan pitkiä päiviä hoidossa. Viikolla emme juurikaan vietä perheen yhteistä aikaa. Leikin illalla vähän lapsen kanssa ja luen hänelle, mutta aikaa lapsen kanssa olemiseen ei ole tarpeeksi. Arjen rutiinit ovat hyvin stressaavia. Viikonloppuisin yritämme tehdä perheenä jotain yhdessä.

Toivon että kirkoissa puhuttaisiin enemmän avioliittoasioista ja perheeseen liittyvistä kysymyksistä. Sanoin taannoin isällenikin, että seurakunnissa kaivataan kipeästi perhetyötä tuoreella tavalla.

Ehdotin, että jatkamme perheseminaareja ja työpajoja, joissa mennään vielä syvemmälle ongelmakysymyksiin. Perheiden vointi vaikuttaa seurakuntien elämään. Seurakunnathan muodostuvat perheistä.

Kristityistä perheistä vain osa, yleensä nainen ja nuoremmat lapset käyvät seurakunnan toiminnassa. Tämä aiheuttaa konflikteja. Mies kokee, että naisen seurakunnalle antama aika on pois perheen yhteisestä ajasta. Kristityn miehen omat harrastukset ajavat usein seurakunnan ohitse. Mielestäni tarvitaan perheitä kokoavaa, tukevaa ja yhdistävää toimintaa. Perheessä molempien vanhempien tulisi perustaa elämänsä Kristukseen. Vain näin voimme rakentaa kristittyä yhteiskuntaa, yhteisöä ja kirkkoa. Tarvitsemme tukea, rukousta ja työtä sen eteen, että miehet saadaan takaisin seurakunnan piiriin. Toiseksi tarvitaan sitä, että perheinä teemme mukavia asioita yhdessä.

Israelissa elämä on stressaavaa poliittisesti ja uskonnollisesti. Arabikristittyinä vähemmistönä eläminen ei ole helppoa. Välillä joudumme kokemaan vainoa. Koen painostusta myös itse, koska olen arabi, kristitty ja vielä evankeliseen seurakuntaan kuuluva eli kolminkertaisesti vähemmistöön kuuluva ihminen. Se on hyvin kuormittavaa.

Toivon, että kirkot olisivat yksi suuri yhteisö ja pitäisivät yhtä. Yksin jokainen on hyvin heikko, mutta yhdessä, kirkkoina, perheinä, miehinä, naisina ja lapsina olemme vahvoja.

- Millainen kuva muodostui tarinanne henkilöstä?
- Mikä kosketti?
- Mistä haluaisitte kuulla lisää?
- Mitkä asiat tulivat lähelle omaa elämääne?
- Mitä opitte?
- Mitä haluaisitte sanoa henkilölle kohdatessanne? Valmistautukaa esittämään kohtaaminen ryhmätöiden purkuvaiheessa. Muutaman lauseen dialogi riittää.

TARINA 5.

Nasim, 12 v. poika, koululainen, Palestiina

Käyn katolista koulua. Minulla äiti ja isä ja kolme sisarusta. Perheeni on minulle kaikki kaikessa, koko elämäni.

Tänään olin kirkolla lasten leiripäivässä. Meillä oli hauskaa. Kaikki sisarukseni olivat myös mukana. Pidän peleistä ja leikeistä, joista hauskipia olivat vesi-ilmapallokilpailut.

Päivän opetus nukketatterin näytelmässä oli se, ettemme saa valehdella ja kun tunnustamme syntimme, Jumala antaa ne anteeksi. Raamatun opetuksista minulle tärkein on Jeesuksen sanat ”Rakasta lähimmäistäsi kuten itseäsi”. Pidän siitä, koska Jumalan tärkein opetus on rakkaus. Lause kiteyttää sen hyvin.

Tällaisilla lastenleireillä on paljon lapsia, jotka eivät tunne toisiaan. Tutustuminen vie aikaa. Yhdessä toiminen on mukavaa vasta sitten kun on oppinut tuntemaan muita, saanut kavereita.

Parhaillaan olemme koulusta kesälomalla. Tyypillisiin kesäpäiviini kuuluvat ulkona olo kavereitteni kanssa. Luen paljon, luen myös Raamattua joka päivä. Osallistun kesän aikana muihinkin leiripäiviin kirkolla. Haluan viettää aikaa paljon myös ystäväni ja perheeni kanssa.

Harrastuksiini kuuluu näytteleminen. Rakastan sitä.

Isona haluan tulla papiksi tähän kaupunkiin. Usko on hyvin tärkeä minulle ja tälle kaupungille. Siksi haluan papiksi. Kouluaineista pidän uskonnosta. Lisäksi olen hyvä matematiikassa ja luonnontieteissä.

- Millainen kuva muodostui tarinanne henkilöstä?
- Mikä kosketti?
- Mistä haluaisitte kuulla lisää?
- Mitkä asiat tulivat lähelle omaa elämää?
- Mitä opitte?
- Mitä haluaisitte sanoa henkilölle kohdatessanne? Valmistautukaa esittämään kohtaaminen ryhmätöiden purkuvaiheessa. Muutaman lauseen dialogi riittää.